

Bane fra Slesvigs Grændse, over Andst, Verst, gennem Gudenaadalen, til Viborg, Gudensø, Aarhuus, Randers, Snoghøi, Middelfart og Nyborg. Det var omtrent Hovedpunkterne, som denne Bane var bunden til, men den kom ikke videre, den blev ikke endelig vedtagen. Den Minister, som havde valgt denne Baneretning, fremkom siden i den tolvte Sæssion med Forslag om en anden Bane, hvis Hovedpunkter vare: Nyborg, Odense, Middelfart, Fredericia, Snoghøi, Rolding, Hørskjær, Slesvigs Grændse, Hørskjær, Hørsens, Aarhuus, Langaee, Randers, Hobro, Aalborg, Langaee, Viborg, Skive, Struer, og her er Fredericia altsaa kommet ind, men det er med en Sidebane til Fredericia, der gaaer ikke nogen gennemgaaende Bane dertil; Hørsens er bleven der, Veile er der ikke, det er en senere Opfindelse. Da dette Forslag var behandlet i Folkethinget og gif til Landstthinget, havde det Hovedpunkterne: Nyborg, Odense, Middelfart, Snoghøi, Rolding, Hørskjær, Slesvigs Grændse, Bamdrup, Hørskjær, Randbøl, Sællinge, Gudenaadal, Ny-Mølle, Aarhuus, Langaee, Randers, Hobro, Aalborg, Langaee, Viborg, Skive og Vensø-Bugten naturligtvis, foruden Hestebaner. Deri var altsaa Fredericia, den ufundeste Plet i det hele Forslag, skaaret bort; Træet havde maaffee mange Feil i sine Forgreninger; men dog ingen som denne. Altsaa denne Kræftskade paa enhver jydsk Jernbane var borte. Forslaget kom da til Landstthinget, og dette tog nu under Overveielse, om det enten skulde optræde som Opmand eller som Mægler mellem Folkethinget og Regjeringen, der ikke vilde have denne Bane. I Folkethinget havde nemlig Regjeringen mere flaaet sig sammen med en Minoritet end med Majoriteten; men det lever jo Regjeringen ikke saa ilde af; den gif med Minoriteten, saldt igjennem med Minoriteten, søgte at faae Opreisning og fik den, dog ikke fuldstændig. Landstthinget besluttede i sit Udvalg at forelægge sig selv det Spørgsmaal, om det enten skulde være Opmand eller Mægler, det kom til den Beslutning, at det var rigtigst at være Mægler, og Mæglingen bestod deri, at det

sagde: Der er følgende faste Punkter: Nyborg, Odense og Snoghøi; desuden skal det, der er Nord for Aarhuus, betragtes som fast, men isvrigt er der ikke flere væsentlige faste Punkter at holde sig til. Jeg troer, at man nævnedes Holstebro som et af de Forhaabningspunkter, der burde fastholdes, hvilket hænger sammen med Vestbanen, og desuden nævnedes man Gudenaadalen, eller rettere sagt Ny, som et af de Hødepunkter, som man, dersom man skulde komme til et Fleertal i Folkethinget, maatte holde fast ved. De faste Punkter vare altsaa: den syeneste Bane over Middelfart-Snoghøi og den jydste Bane fra Aarhuus Nord paa, samt Syd paa over Nye, men paa hvilken Maade den ellers skulde komme Syd paa, var ikke afgjort. Derpaa sagde man: For nu at vinde Fleertallet for denne Bane, ville vi restituere eller gjensætte et Punkt, som Ministeriet har foreslaaet, nemlig Fredericia; som noget Ngt, vi selv indsætte, foreslaae vi Veile, og som Noget, vi fastholde fra det andet Thing for at fyldestgjøre dette, foreslaae vi Ny Mølle. I den Skikkelse blev Forslaget antaget i Landstthinget som et Mæglingsforslag, der, naar det blev antaget i Folkethinget, skulde holdes fast, idet de Offre, der vare bragte fra begge Sider, skulde betragtes som Forligsoffre, man ikke skulde gaae fra, selv om man erkjendte, at der i Virkeligheden var noget Bedre. Dette Forslag kom her til Thinget, men jeg for min Person erklærede mig selv Svogtvende derimod og sagde: Forfast hele Loven, thi den indeholder i sig saadanne Punkter og saadanne Betingelser, at vi ikke tør haabe paa, selv med den bedste Villie af Verden, at man vil blive staaende fast ved den; man vil komme til at forundre sig over, hvad man har gjort, man vil prøve paa at rokke derved, og det vil foraarsage Banfseligheder. Det var min ulykkelige „Mistænsfomhed“, der bragte mig dertil; men man seer i dette Dieblif, at det var Tænsfomhed og ikke Mistænsfomhed, at det var Menneskekundskab, hvorpaa jeg støttede mig. Nu foreligger Sagen altsaa her, og den foreligger, indbragt af Mægleren, skjøndt han